

Pomlad prihaja.

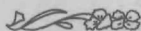
Pomladno življenje vstaja. V naša srca se seli mir in prsi se nam dvigajo. Veselo plava na obzorju solnce in pošilja svoje žarke po bregeh in po dolinah. Vsa narava je prenovljena. Vrtovi so zazeleneli, gaji zacveteli, in drevje zašumelo po gozdu. Tuintam se pojavi na pomladnem nebu oblček pa se zopet izgubi v vesoljstvu. Ozračje je čisto in sveže. Hladna sapica zapihlja včas po dolini in se zapodi proti smrekovim gričem. Ptice pevke letajo z veje na vejo in drobe svoje pesmi. Visoko pod nebom vesla vrana ter se spušča proti tlom.

Gozd je novozelen. Po rebru žubori potok in hiti z nemirnimi valčki v dolino. Ob bregu stoji grm, v katerem se suče mlad vrabec in si išče hrane. Po bregovih proti solncu obrnjenih gozdov so zacveteli zvončki, belobojni kralji nove vesne. Malo više rastejo pomladanski žefrani. Smreke in bukke kipe proti nebu. Njihove vrhe ziblje piš, ki vleče s severne strani.

Vesela je dolina. Na nji leži mirna in tiha vas in sanja o novi pomladi. Na trati se igrajo vaški samosrajčniki in lovijo drug drugega. Po vasi zadoni poldanski zvon, iz vaške šole pa prihajajo mladi „učenjaki“. Solnce obseva njihove obraze in domišljajo se nove pomladi, o kateri jim je pravil danes gospod učitelj. Na cesti vidimo voznika, ki podi svojega vranca, da bi prej dospel domov.

Tudi v meni vstaja pomlad. V lepih dneh nastopajoče pomladi zahrepenim po delu in po vzvišenih ciljih, ki blestijo pred menoj v megleni dalji.

Vukovoj.

Cvetice.

Ker je bila pomlad, si je natrgala mala Tončka veliko lepih cvetic in jih je nesla domov materi. Lepó rdeče so bile te cvetice, majhne in uboge vse, ter so gorele v pomladnem ognju — živa kri in mladost. Tončka jih je pobožala s svojo ročico in jih namočila v vodi.

Tako le je rekla tedaj mati Tončki:

„Tončka! Cvetice moraš vedno ljubiti! Vedno! Kajti jaz sem jih imela v svoji mladosti tudi tako rada! — Oh, le trgaj cvetice in jih nosi domov!“

Tončka je poskočila in je poljubila mater na stara, vela lica.

„O, mama! Cvetice so moje najboljše prijateljice. Ljubim jih kakor nikogar, mamica. — Vse majhne in uboge so in zato jih imam rada.“

„Prav, o Tončka, srček moj mali!“

„Ah, mama!“

Razveseljena je priskakljala Tončka zopet na pisane livade. Vse zeleno, mehko, smehljajoče . . .

In Tončka je trgala cvetice, plela jih v šopek in je govorila: „O cvetke moje ljube! Ljubim vas, ker ste lepe in prijazne in nedolžne ste!“

Tekala je mala Tončka po travniku in se je smehljala; trgala je cvetke — cvetka sama!

Cvetice naokoli so se ji priklanjale in jo ogovarjale z velikimi, nedolžnimi očmi:

„Tončka majčkена! Ti si sama cvetka, zato le skakljaj med nami! — — O ti mala rožica, veseli se vedno takó, kakor se sedaj!“

Šumeli so kraj livad temni gozdovi, bučali in hrumeli so v vetru; prijeten hlad je vel okrog Tončkinih lic in ji poljubljal bose nožice.

Vrtela se je na livadi Tončka in se je smehljala, trgala si je cvetice in jih spletala v šopek . . .

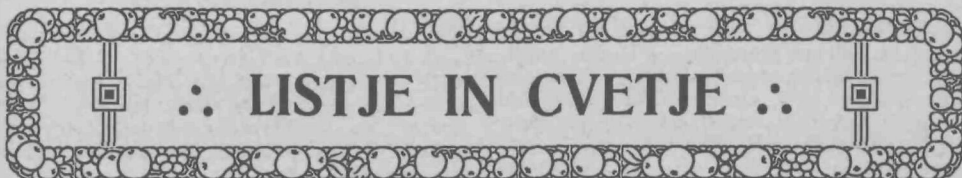
* * *

Večna pomlad rajaj v naših srcih, večna kakor neskončna lepota brez mej! Čista naj bodo naša srca v tem raju, čista v vsi lepoti! Saj je zemeljska lepota le odsev nebeške lepote!

In ve, o cvetice na livadah, zasmejte se vse majhne in uboge: velika je radost v raju, čista in nedolžna plava duša nad temi livadami, in v solncu vam goré lica, o cvetke uboge!

Pa bo prišla Tončka na travnik, na livado in se bo zasmejala s cvetkami: zakaj njena nedolžna dušica bo plavala visoko v zraku nad livadami in cvetkami in bo pevala kakor angelček . . .

Cvetinomirski.

Spomin vzorne učenke.

Dne 10. aprila t. l. je umrla 17 let stara Marija Malnarič iz Semiča. Blaga pokojnica je obiskovala ljudsko šolo v Semiču in potlej dekliško meščansko šolo pri šolskih sestrah d. N. D. v Šmihelu. Dovršivši osemrazredno ljudsko šolo je vstopila v učiteljšče šolskih sester v Mariboru, kjer je dovršila I. letnik z najboljšim uspehom. V letu 1909 je stopila v II. letnik, a meseca februarja 1910 je morala vsled bolehnosti opustiti študije v nadi, da si doma okrepi svoje rahlo zdravje. Težko se je ločila od svojih součenk in samostana in je vedno hrepenela nadaljevati šolo ter s tem dospeti do svojega cilja in tako mogla delovati v blagor šolske mladine. Bolezen se pa ni hotela zboljšati, ampak je postajala vedno hujša in slednjič je neizproslija smrt pretrgala nit mlademu življenju. Med boleznijo je bila vsa vdana v božjo voljo, dasi je trpela neznosne bolečine, prenašala jih je vedno s

prijaznim nasmehom, in smehljaje se, je izdihnila svojo lepo dušo. Vse njeno življenje je bilo vzgledno. Svojim tovarišicam je kazala z lepim vedenjem, kako je treba preživeti mladino mlada leta; zato je pa tudi neustrašeno brez bojazni zrla smrti v oči, kajti čutila je, da bo kmalu umrla, in to je trdila še zadnjo uro. — Ona uživa sedaj v nebesih plačilo za svoje vzorno vedenje in se veseli pri Onem, ki ji je dal in vzel življenje. — Bila je pa tudi priljubljena pri domačincih, to je pokazal izprevod, katerega se je udeležilo zelo veliko število njenih prijateljic in prijateljev, ki so jo čislali v življenju. Pogreba se je udeležilo tudi učiteljstvo semiške in črešnjevške šole. Domače pevke so ji zapele nagrobnico, kakor je sama želela, ker je bila v življenju prijateljica lepega petja. Njenim dobrim roditeljem naj bo pa v tolažbo to, da imajo priprošnjico pri Bogu, ki jih gotovo ne bo pozabila v nebesih, ker jih je v življenju tako otroško ljubila. Vsem součenkam se priporoča v blag spomin! — Počivaj v miru, blaga Micika!

—/.